

Hoa Hường Trắng

Đưa tay nâng nhẹ cành hoa trắng, không ngắm hoa mà anh ngắm em, anh tự hỏi sao hoa lại trắng...hình như hoa đỏ ở môi duyên?

Hoa đỏ, em ơi, hoa mới hồng! Là thương vô tận, tại sao không? Là yêu vô hạn...như là biển! Là biết tình thơm như núi sông!

Đưa tay nâng nhẹ tay người ấy...thấy vết nhăn trên ngực áo nghèo. Đất nước rừng vàng và biển bạc, sao đồng xanh cỏ lại hoang liêu?

Sao Mạ Ba nằm trong mộ đất? Sao con cò mới đậu rồi bay? Kia con suối cạn, hoa quỳ héo, có giận hoa hương trắng của ai?

Hoa trắng giống như cờ cũng trắng bay trong trời đất giữa giang sơn...Màu da vàng hóa ra màu trắng, màu đớn đau...màu những vết thương!

Em ạ, bài thơ anh có máu - máu đào, máu đỏ của anh em, của hờn của tủi không băng bó, của nhớ rồi quên. Cố gắng quên!

*

Hoa trắng thôi đành hoa trắng trong, giống như giọt lê trút vào sông, giống như sương giọt đêm nào lạnh, thấy nắng ghen ngào ôi ánh trăng...

Trần Vấn Lệ